

Αντιγόνη (στ.1-10)

Ὡ κοινὸν αὐτάδελφον
Ἰσμήνης κάρα,
ἀπ' Οἰδίπου
ὅποιον Ζεὺς οὐχὶ τελεῖ
νῶν ζῶσαν ἔτι;

Πολυγαπημένη μου ἀδελφή
Ἰσμήνη,
που μας κληροδότησε ο Οἰδίποδας
και να μην την ἐστείλε ο Δίας
ενώ ακόμα οι δύο εμεῖς εἴμαστε
στη ζωή ;

Οὐδὲν γάρ ἐστι
οὔτ' ἀλγαινὸν
οὔτ' ἄτερ ἄτης οὔτ' αἰσχρὸν
οὔτ' ἄτιμον,
ὅποιον ἐγὼ οὐκ ὅπωπα
οὐκ (ὄν)
τῶν σῶν τε κάμῶν κακῶν

Γιατί τίποτε δεν υπάρχει
οὔτε επώδυνο
οὔτε ολέθριο οὔτε ἀσχημο
οὔτε ἀτιμο
που να μην ἔχω δεῖ ἐγώ
να ανήκει
και στα δικά σου και στα δικά μου
βάσανα.

Καὶ νῦν τί αὖ (ἐστι)
τοῦτο κήρυγμα
(ὄ) φασὶ θεῖναι ἀρτίως
τὸν στρατηγὸν
πανδήμῳ πόλει;

Και τώρα τι (εἶναι) πάλι
αυτή η διαταγή
που λένε ὅτι διακύρηξε πριν από λίγο
ο στρατηγός
σε ὅλους του πολίτες.

Ἔχεις τι κείσῃκουσας;
ἢ λανθάνει σε
στείχοντα πρὸς τοὺς φίλους
τῶν ἐχθρῶν κακά;

Ξέρεις και ἔχεις ἀκούσει τίποτε ;
Ἢ διαφεύγει την προσοχή σου
ὅτι απειλοῦν τους αγαπημένους μας
συμφορές που ταιριάζουν στους εχθρούς;

Ἰσμήνη (στ.11-17)

Ἐμοὶ μὲν, Ἀντιγόνη,
οὐδεὶς μῦθος φίλων ἴκετο

Σε μένα τουλάχιστο, Αντιγόνη,
καμιά εἶδηση για τα αγαπημένα μου
πρόσωπα δεν ἔφτασε

οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγαινός,
ἐξ ὅτου δύο ἐστερήθημεν
δυοῖν ἀδελφοῖν,
θανόντοιν μιᾷ ἡμέρᾳ

οὔτε ευχάριστη οὔτε δυσάρεστη,
αφότου δύο εμεῖς χάσαμε
τα δύο μας ἀδέλφια,
που σκοτώθηκαν σε μια μέρα

διπλῇ χερὶ·
ἐπεὶ δὲ στρατὸς Ἀργείων

φροῦδός ἐστιν
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν,
οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον
οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον
οὔτ' ἀτωμένῃ.

με ἀμοιβαίῳ φόνο.
Απὸ τότε ὅμως που ὁ στρατὸς των
Αργείων
τράπηκε σε φυγὴ
αυτὴ τῇ νύχτῃ
δεν ξέρω τίποτε περισσότερο
οὔτε ὅτι εἶμαι πιο ευτυχισμένη
οὔτε πιο δυστυχισμένη.

Αντιγόνη (στ. 18-20)

Ἦδη καλῶς
καὶ τοῦτ' οὐνεκα
ἐξέπεμπόν σε ἐκτὸς αὐλείων
πυλῶν,
ὥς κλύεις μόνη.

Ἦμουν σίγουρη
καὶ γιὰ αὐτό
ζήτησα νὰ σε φέρω ἐξω ἀπὸ
τις πόρτες τοῦ ἀνακτόρου,
γιὰ νὰ τὰ ἀκούσεις μόνη.

Ισμήνη (στ. 20)

Τί δ' ἔστι;
δηλοῖς γὰρ καλχαίνουσ'
ἔπος τι.

Τι συμβαίνει λοιπόν;
Γιατί εἶναι φανερό ὅτι σε βασανίζει
κάποια εἰδηση.

Αντιγόνη (στ. 21-38)

Κρέων γὰρ
τῷ κασιγνήτῳ νῶν
οὐ τὸν μὲν προτίσας (ἔχει
τάφου)
τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει τάφου;
Ἐτεοκλέα μὲν, ὥς λέγουσι,
χρησθεῖς σὺν δίκαιᾳ δίκῃ
καὶ νόμῳ
ἔκρυψε κατὰ χθονὸς
ἔντιμον τοῖς ἔνερθεν νεκροῖς,
κόσμου,
τὸν δὲ νέκυν Πολυνείκους
θανόντα ἀθλίως
φασὶν ἐκκεκηρῦχθαι ἀστοῖσι

Γιατί ὁ Κρέοντας
ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφούς μας
δεν ἔκρινε τὸν ἕνα ἀξιο ταφῆς,
ἐνῷ τὸν ἄλλον τὸν ἔκρινε ἀνάξιο ἐνταφιασμοῦ.
Τὸν Ετεοκλή λοιπόν, καθὼς λένε,
αφού του φέρθηκε με δίκαιη κρίση
καὶ σύμφωνα με τὸ νόμο
διέταξε νὰ τὸν θάψουν,
ὥστε νὰ εἶναι τιμημένος μέσα στοὺς νεκρούς τοῦ κάτω
ἀλλὰ τὸ πτώμα τοῦ Πολυνείκη,
που σκοτώθηκε με τρόπο ἀθλιο,
λένε ὅτι ἔχει διακηρύξει στοὺς πολίτες

τὸ μὴ καλύψαι τάφῳ	να μην τον θάψει
μηδὲ κωκυσαί τινα,	μήτε να τον θρηνήσει κανείς,
ἔαν δ' ἄκλαυτον,	αλλά να τον αφήσουν άκλαυτο,
ἄταφον,	άταφο,
γλυκὺν θησαυρὸν οἰωνοῖς	γλυκό θησαυρό για τα όρνια
εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς	που λαίμαργα ψάχνουν την τροφή τους.

Τοιαῦτά φασι	Τέτοια λένε
κηρύξαντ' ἔχειν	ὅτι ἔχει διακηρύξει δημόσια
τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα	ο καλός Κρέων
σοὶ καμοὶ	για σένα και για μένα
-λέγω γὰρ κάμει-	-ναί, λέω και για μένα-
καὶ νεῖσθαι δεῦρο	και ὅτι ἐρχεται εδῶ
προκηρύζοντα ταῦτα σαφεῖ	για να διακηρύξει αυτά ὥστε να εἶναι σαφή
τοῖσι μὴ εἰδόσι,	σ' αυτούς που δεν τα γνωρίζουν,
καὶ ἄγειν τὸ πρᾶγμα	και ὅτι θεωρεῖ το ζήτημα
οὐχ ὡς παρ' οὐδέν,	ὄχι ως κάτι ασήμαντο,
ἀλλὰ προκεῖσθαι	αλλά ὅτι περιμένει
φόνον δημόλευστον	θάνατος με δημόσιο λιθοβολισμό
ἐν πόλει,	μπροστά στους πολίτες,
ὃς ἂν δρᾷ τι τοιοῦτον	ὅποιον τυχὸν κάνει κάτι ἀπὸ αυτά.

Οὕτως ἔχει σοι ταῦτα,	Έτσι ἔχουν αυτά για σένα,
καὶ τάχα δείξεις,	και γρήγορα θα αποδείξεις
εἴτε πέφυκας εὐγενὴς	αν εἶσαι ἀπὸ ευγενική γενιά
εἴτε κακὴ ἐσθλῶν.	ἢ αν εἶσαι μικρόψυχη, παρὰ
	την αριστοκρατικὴ καταγωγή σου.

Ισμήνη (στ. 39-40)

Εἰ δὲ τάδ' ἐν τούτοις (ἐστί)	Αλλά αν αυτά εἶναι ἐτσι
τί, ταλαΐφρον,	τι, φτωχή μου αδελφή,
ἐγὼ προσθείμην ἂν	πλέον θα μπορούσα να προσφέρω περισσότερο
λύουσ' εἴθ' ἄπτουσα;	με το να χαλαρώνω ἢ να σφίγγω τον κόμπο;

Αντιγόνη (στ.40)

Εἰ ξυμπονήσεις καὶ
ξυνεργάσῃ.

Ἄν θὰ με βοηθήσεις καὶ
θὰ συνεργαστεῖς μαζί μου.

Ισμήνη (στ.41)

Ποῖόν τι κινδύνευμα;

Για ποια τέλος πάντων επικίνδυνη πράξη (μιλάς);

ποῖ γνώμῃς ποτ'εἶ;

Τι τάχα ἔχεις στο μυαλό σου;

Αντιγόνη (στ. 43)

Εἰ κουφιεῖς τὸν νεκρὸν
ξὺν τῇδε χερί.

(Σκέψου) ἀν σηκώσεις τὸν νεκρό
μ' αὐτό ἐδῶ τὸ χέρι.

Ισμήνη (στ.44)

Ἦ γὰρ
νοεῖς θάπτειν σφ',
ἀπόρρητον πόλει;

Ἀλήθεια λοιπόν
σκέπτεσαι νὰ τὸν θάψεις
ἀν καὶ ἀπαγορεύεται ρητά στοὺς πολῖτες;

Αντιγόνη (στ. 45-46)

(Νοῶ θάπτειν)
τὸν γοῦν ἐμὸν
καὶ τὸν σὸν ἀδελφόν,
ἦν σὺ μὴ θέλῃς·

(Σκέπτομαι νὰ θάψω)
τὸν δικό μου βέβαια
καὶ τὸν δικό σου ἀδελφό
έστω κι ἀν ἐσύ δὲν θέλεις·

οὐ γὰρ δὴ ἀλώσομαι προδοῦσα. γιατί βέβαια δὲν θὰ κατηγορηθῶ ὅτι τὸν πρόδωσα.

Ισμήνη (στ.47)

Ἦ σχετλία,
(νοεῖς θάπτειν)
Κρέοντος ἀπειρηκότος

Δυστυχισμένη,
(σκέπτεσαι νὰ τὸν θάψεις),
ἐνῶ ὁ Κρέοντας τὸ ἔχει ἀπαγορεύσει;

Αντιγόνη (στ. 49)

Ἄλλ' οὐδὲν μέτα (=μέτεστι) αὐτῷ Ἀλλὰ αὐτός δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα
εἶργειν με τῶν ἐμῶν.

νὰ με ἐμποδίσῃ νὰ θάψω τοὺς δικούς μου.

Ισμήνη (στ.49-68)

Οἶμοι· φρόνησον,
ὦ κασιγνήτη,
ὥς ἀπεχθης δυσκλεῆς τε
νῶν ἀπώλετο πατήρ
ἀράξας διπλᾶς ὄψεις

αὐτὸς αὐτουργῶ χερί
πρὸς ἀμπλακημάτων
αὐτοφώρων·
ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή,
διπλοῦν ἔπος,
λωβᾶται βίον
πλεκαταῖσιν ἀρτάναισι·
τρίτον δὲ δύο ἀδελφῶ
κατὰ μίαν ἡμέραν

αὐτοκτονοῦντε τῷ τάλαιπῶρῳ
κατειργάσαντο κοινὸν μόρον
χεροῖν ἐπαλλήλοιν.

Νῦν δ' αὖ σκόπει
ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθα
νῶ μόνῃ δὴ λειψιμμένα,

εἰ παρέξιμεν ψῆφον
ἢ κράτη τυράννων
βίᾳ νόμῳ.
Ἄλλὰ χρὴ ἐννοεῖν τοῦτο μὲν
ὅτι ἔφυμεν γυναῖκες
ὥς οὐ μαχομένα

πρὸς ἄνδρας·
ἔπειτα δ' οὐνεκ' ἀρχόμεσθ'
ἐκ κρείσσόνων
ἀκούειν καὶ ταῦτα

Αλίμονο· θυμήσου,
αδελφή μου,
πόσο μισητός και με κακή φήμη
χάθηκε ο πατέρας μας
αφού έβγαλε τα δυο του
του μάτια

ο ίδιος με το ίδιο του το χέρι
για εγκλήματα
που μόνος του έφερε στο φως·
κι έπειτα η μητέρα και σύζυγος
διπλό όνομα,
πεθαίνει ντροπιασμένη
με πλεκτή θηλιά·
και τρίτο κακό, οι δυο μας αδελφοί
μέσα σε μία ημέρα

που αλληλοσκοτώθηκαν οι δυστυ-
χισμένοι

βρήκαν αμοιβαίο θάνατο
με χέρια που σήκωσαν ο ένας
εναντίον του άλλου.

Καί τώρα πάλι σκέψου
πόσο ατιμωτικά θα χαθούμε
εμείς οι δύο που έχουμε μείνει ολομόναχες

αν θα παραβούμε την απόφαση
ή την εξουσιά των αρχόντων
παραβιάζοντας τον νόμο.
Αλλά πρέπει αυτό να σκέπτεσαι
ότι δηλαδή γεννηθήκαμε γυναίκες
κι από την άλλη δεν μπορούμε να
τα βάζουμε

με τους άνδρες·
έπειτα ότι κυβερνιόμαστε
από ισχυροτέρους
ώστε να υπακούμε και σ' αυτά

κάτι (=καὶ ἔτι) ἀλγίονα τῶνδε. και σε ἀκόμη πιο σκληρά ἀπὸ αὐτά.
ἐγὼ μὲν οὖν Εγὼ τουλάχιστον
αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς ἀφού παρακαλέσω αὐτοὺς που εἶναι στον κάτω κόσμο
ξύγγνοιαν ἴσχειν, να με συγχωρήσουν,
ὥς βιάζομαι τάδε, ἐπειδὴ κάνω αὐτά χωρὶς τη θέλησή μου,
πείσομαι τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι· θα υπακούσω στους ἀρχοντες·
τὸ γὰρ πράσσειν περισσὰ γιατί το να κάνει κανεῖς πράγματα ἀνώτερα ἀπὸ τις δυνάμεις
του
οὐκ ἔχει οὐδένα νοῦν. εἶναι ἐνελῶς ἀνόητο.

Ἀντιγόνη (στ. 69-77)

Οὐτ' ἄν κελεύσαιμι	Ούτε θα σε παρακαλούσα
οὐτ' ἄν δρώης ἐμοῦ μέτα	οὔτε θαδεχόμεναι τη σύμπραξή σου
ἡδέως γε,	με ευχαρίστηση βέβαια,
εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν.	αν ἤθελες ἀκόμη να με βοηθήσεις.
Ἄλλ' ἴσθι ὅποιά σοι δοκεῖ,	Ἐχε λοιπὸν ὅποια γνώμη θέλεις
κεῖνον δ' ἐγὼ θάψω·	εκείνον ὅμως ἐγὼ θα θάψω.
καλὸν μοι θανεῖν ποιούσῃ τοῦτο.	Θα εἶναι ωραῖο για μένα να θάψω τον ἀδελφὸ μου και να πεθάνω.
Κείσομαι μετ' αὐτοῦ φίλη	Θα κείτομαι κοντά του ἀγαπημένη,
φίλου μέτα,	πλάι σε ἀγαπημένο,
πανουργήσας' ὅσια·	ἀφού διαπράξω ἱερὴ παρανομία.
ἐπεὶ πλείων χρόνος,	γιατί εἶναι μακρότερος ο χρόνος,
ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν	που πρέπει να εἶμαι ἀρεστή
τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε.	σ' αὐτοὺς που εἶναι στον κάτω κόσμο παρά σ' αὐτοὺς που εἶναι ἐδὼ πάνω στη γη.
Ἐκεῖ γὰρ κείσομαι αἰεὶ.	Γιατί ἐκεῖ θα βρίσκομαι αἰώνια.
σοὶ δ' εἰ δοκεῖ	Ἀν ὅμως ἐσύ το κρίνεις σωστό,
ἀτιμάσας' ἔχε	ας περιφρονεῖς
τὰ τῶν θεῶν ἔντιμα	ὅσα για τους θεοὺς εἶναι τίμια.

Ἰσμήνη (στ. 78-79)

Ἐγὼ μὲν οὐ ποιοῦμαι ἄτιμα,	Εγὼ βέβαια δεν περιφορνῶ (αὐτά)
ἔφυν δὲ ἀμήχανος	ὅμως εἶμαι ἀπὸ τη φύση μου ἀνίκανη
τὸ δρᾶν βίᾳ πολιτῶν	να ἐνεργῶ παρά τη θέληση των πολιτῶν.

Αντιγόνη (στ. 80-81)

Σὺ μὲν προύχοι' ἂν τάδε· Αυτά βέβαια εσύ μπορείς να προφασίζεσαι·

ἐγὼ δὲ δὴ πορεύσομαι	ἐγὼ ὅμως θα πᾶω
χώσουσα τάφον	να σκεπάσω με χώμα
φιλάτῳ ἀδελφῷ.	τον αγαπημένο μου αδελφό.

Ισμήνη (στ.82)

Οἴμοι ταλαίνης	Αλίμονό σου δυστυχισμένη
ὥς ὑπερδέδοικά σου.	πόσο πολύ φοβάμαι για σένα.

Αντιγόνη (στ. 83)

Μή 'μου προτάρβει	Μη φοβάσαι για μένα·
ἐξόρθου τὸν σὸν πότμον.	για τη δική σου μοίρα φρόντιζε.

Ισμήνη (στ. 84-85)

Ἄλλ' οὖν γε μηδενὶ προμηνύσης Τουλάχιστον βέβαια σε κανέναν

	μην αποκαλύψεις
τοῦτο τοῦργον,	το ἔργο αυτό,
κεῖθε δὲ κρυφᾷ	αλλά να το κρατήσεις μυστικό,
σὺν δ' αὐτῶς ἐγώ.	το ίδιο θα κάνω κι ἐγώ.

Αντιγόνη (στ. 86-87)

Οἴμοι, καταῦδα·	Αλοίμονο διακήρυξέ το σε όλους·
πολλὸν ἐχθίων ἔση σιγῶσ',	πολύ πιο μισητή θα (μου) εἶσαι
	αν σιωπήσεις,
ἐὰν μὴ κηρύξης τάδε πᾶσι	αν δεν διαλαλήσεις σε όλους αυτά
	εδώ.

Ισμήνη (στ. 88)

Ἦχεις θερμὴν καρδίαν	Ἦχεις θερμὴ καρδιά
ἐπὶ ψυχροῖσι.	για πράγματα ψυχρά.

Αντιγόνη (στ. 89)

Ἄλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ'	Ξέρω ὅμως να εἶμαι αρεστή
οἷς χρηὶ μάλιστα ἀδεῖν με.	σ' εκείνους που πρέπει περισσότερο
	να ἀρέσω.

Ισμήνη (στ. 90)

Εἰ καὶ δυνήσῃ γ'·
ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς

Ναι, ἀν θὰ ἔχῃς βέβαια τὴ δύναμη·
ἀλλὰ ἐπιδιώκεις ἀκατόρθωτα
πράγματα

Ἀντιγόνη (στ. 91)

Οὐκοῦν πεπταύσομαι
ὅταν δὲ μὴ σθένω.

Λοιπὸν θὰ σταματήσω,
ὅταν πια δὲν ἔχω δυνάμεις.

Ἰσμήνη (στ.92)

Ἀρχὴν δὲ οὐ πρέπει
θηρᾶν τὰμήχανα

Καθόλου ὅμως δὲν πρέπει
να κυνηγᾷ κανεῖς ἀκατόρθωτα
πράγματα.

Ἀντιγόνη (στ.93-97)

Εἰ λέξεις ταῦτα
ἐχθαρῇ μὲν ἐξ ἑμοῦ,
δίκη δὲ προσκείσῃ ἐχθρὰ
τῷ θανόντι.

Ἀν συνεχίσῃς νὰ λες αὐτά,
κι ἀπὸ μένα θὰ μισηθεῖς
καὶ δίκαια θὰ σε μισεῖ γιὰ πάντα
ὁ νεκρός.

Ἄλλ' ἔα με
καὶ τὴν ἐξ ἑμοῦ δυσβουλίαν
παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο·
οὐ γὰρ πείσομαι οὐδὲν τοσοῦτον, γιὰτὶ τίποτα δὲν θὰ πάθω τόσο φοβερό,
ὥστε μὴ θανεῖν καλῶς.

Ἀλλὰ ἀφησε ἐμένα
καὶ τὴ δική μου ἀφροσύνη
νὰ πάθουμε αὐτὸ τὸ κακό·
ὥστε νὰ μὴν πεθάνω ὁμορφα.

Ἰσμήνη (στ.98-99)

Ἀλλὰ στεῖχε,
εἰ δοκεῖ σοι·
τοῦτο δ' ἴσθι,
ὅτι ἔρχῃ μὲν ἄνους,
ὀρθῶς δὲ φίλῃ τοῖς φίλοις.

Πήγαινε λοιπὸν
ἀν ἔτσι κρίνεις·
ἀλλὰ νὰ ξέρῃς τοῦτο,
ὅτι δηλαδὴ πηγαίνεις ἀσυλλόγιστα,
ὅμως ἀληθινὰ ἀγαπημένα στους

ἀγαπημένους σου.